

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319203842
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2319203842.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov JUDr. Kataríny Slováčekovej a Mgr. Jozefa Mačaja, v spore žalobcov: 1/ U. S., nar. XX.X.XXXX, adresa trvalého pobytu S. XX, 2/ Y. S., nar. XX.X.XXXX, adresa trvalého pobytu P. XXX, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, reg. č. 542 097 902, adresa sídla Francúzska republika, 75009 Paríž, Boulevard Haussmann 1, podnikajúcemu na území SR prostredníctvom organizačnej zložky: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, adresa sídla Bratislava, Karadžičova 2, právne zastúpenému splnomocnencom: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., IČO: 36 862 169, adresa sídla Bratislava, Ružinovská 42, o zaplatenie 4.693,48 eur a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 1. októbra 2020 č.k. 18Csp/166/2019-110 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. p o t v r d z u j e a vo výroku III. m e n í tak, že žalovaný má voči žalobcom nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 21,22% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalobcovia majú voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 78,78% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1.1 Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 2.936,28 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.).

1.2.1 Na odôvodnenie rozsudku uviedol, že žalobcovia sa žalobou domáhali I. určenia, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb zo dňa 12.9.2012 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov; II. uloženia povinnosti žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie žalobcom zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb zo dňa 12.9.2012 v sume vo výške 4.693,48 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; III. určenia, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere a Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb zo dňa 12.0.2012 uzatvorená medzi žalobcami a žalovaným obsahuje neprijateľné podmienky obsiahnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere a to: Dohoda o zrážkach zo mzdy, Poistenie schopnosti platiť úver, Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ak klient nespláca riadne a včas, ak poskytol nepravdivé údaje, alebo ak na majetok klienta alebo manželky začaté exekučné konanie, Oprávnenie veriteľa jednostranne meniť výšku poplatkov stanoveným sadzobníkom poplatkov, Rozhodcovská doložka; IV. uloženia povinnosti žalovanému

zaplatiť mu finančné zadost'učinenie vo výške 1.000 eur a V. priznania žalobcom nároku na úhradu trov konania v plnej výške. Súd žalobu v časti petitu III. uznesením č.k. 18Csp/166/2019-104 zo dňa 4.8.2020, právoplatným dňa 18.9.2020, odmietol.

1.2.2 Žalobcovia v žalobe a nasledujúcich vyjadreniach tvrdili, že dňa 12.9.2012 mala byť uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb medzi žalobcami ako spotrebiteľmi - dlžníkom. Podľa predmetnej zmluvy mala byť poskytnutá výška úveru 20.000 eur na dobu 120 mesačných splátok a výškou mesačnej splátky po 301,14 eura. Ku dňu podania žaloby už uhradili sumu 24.693,48 eura. Úver mesačne platili, neskôr sa rozviedli a s platením boli párkrát v omeškaní a pri každom omeškaní im žalovaný začal účtovať upomienky po 41 eur, ktoré mu aj uhradili, a tým sa im zvýšili náklady. Žalovaný ich neustále telefonicky kontaktuje a vyhráža sa exekúciou, začal vyvolávať do ich zamestnania, na poštu v obci Mostová, rodičom a aj susedom. Všade im robia len hanbu a oni úver platia, ako aj pokuty. V predmetnej zmluve je uvedená RPMN 11,40% a celková čiastka k zaplateniu je suma 34.419,60 eura a podľa kalkulačky RPMN je 14,04% a celková čiastka k zaplateniu je suma 36.136,80 eura, čo znamená, že ich oklamali o 1.717,20 eura.

1.2.3 Žalovaný vo svojich vyjadreniach potvrdil, že dňa 12.9.2012 bola uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere a Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a Rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb, na základe ktorej (časť 1.) žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcom ako dlžníkom spotrebiteľský úver vo výške 20.000 eur. Podľa jeho evidencie a dokladov predložených súdu žalobcovia titulom úhrad splátok uhradil žalovanému celkom sumu 22.936,28 eura. Vzhľadom na uvedené dôkazy namietol správnosť súm, uvedených žalobcami v žalobe.

1.2.4 Z vykonaného dokazovania mal za dokázané, že právny predchodca žalovaného (spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s.) ako veriteľ a žalobca 1/ ako dlžník a žalobkyňa 2/ ako spoludlžník uzavreli dňa 12.9.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol v zmysle časti 1. zmluvy žalobcom poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 20.000 eur s nasledovnou špecifikáciou: účel úveru: Pôžička Cetelem - Rekonštrukcie, bývanie - účelový úver, výška úrokovej sadzby 11,99% - fixná, počet mesačných splátok 120, zvolený súbor poistenia: Štandardný súbor poistenia, poplatok za poistenie 4,99%, výška mesačnej splátky 301,14 eura, RPMN: 12,67%, celková čiastka k zaplateniu 34.419,60 eur, priemerná RPMN 11,40%, splatnosť mesačnej splátky: 15. deň v mesiaci, splatnosť 1. mesačnej splátky: 15. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bol úver dlžníkovi poskytnutý v dohodnutej výške, termín konečnej splatnosti úveru: dátum poslednej mesačnej splátky úveru, konkrétny dátum poslednej mesačnej splátky úveru bude klientovi oznámený písomne po poskytnutí úveru, spôsob splácania úveru: prevodom z BÚ, spôsob čerpania úveru: postupne bezhotovostne.

1.2.5 Podľa Časti 3. bod 1 zmluvy, dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil s rámcovými zmluvami o poistení č. CTM2049 a CTM3059, uzavretými medzi Ceteleмом a poisťovňou Cardif Slovakia, a.s. platnými v čase podpisu ZoSÚ a/alebo ZoRSÚ a s aktuálnymi všeobecnými poisťovnými podmienkami poisťovne Cardif Slovakia a.s., ktoré sú súčasťou RZoP, súhlasí s nimi a svojim podpisom ZoSÚ a/alebo ZoRSÚ vyjadruje súhlas s poistením v rozsahu, ktorý si vybral. Vybraný súbor poistenia uvedený v základných podmienkach ZoSÚ a/alebo ZoRSÚ, a to:

A) Základný súbor poistenia - pre prípad pracovnej neschopnosti, plnej a trvalej invalidity a smrti alebo,
B) Štandardný súbor poistenia - pre prípad pracovnej neschopnosti, plnej a trvalej invalidity, smrti a poistenie spoludlžníka. Ak v ZoSÚ a/alebo ZoRSÚ nevystupuje spoludlžník alebo tento nespĺňa podmienky pre vznik poistenia, toto poistenie spoludlžníka je automaticky nahradené poistením hospitalizácie v dôsledku úrazu, alebo

C) Rozšírený súbor poistenia - pre prípad pracovnej neschopnosti, plnej a trvalej invalidity, smrti a straty zamestnania. Pre osoby, ktoré sú v čase vzniku poisťovnej udalosti samostatne zárobkovo činnými osobami, tento súbor nezahŕňa poistenie pre prípad straty zamestnania. V prípade pracovnej neschopnosti však majú takéto osoby nárok na poisťné plnenie dvojnásobnej výške, alebo

D) Súboru poistenia Senior - pre prípad smrti.

1.2.6 Listom zo dňa 5.10.2012 oznámil právny predchodca žalovaného žalobcovi 1/ základné podmienky splácania poskytnutého úveru, a to dátum poskytnutia úveru 04.10.2012, výška úveru 20.000 eur, výška mesačnej splátky 301,14 eura, počet pravidelných mesačných splátok 120, dátum splatnosti prevej mesačnej splátky 15.11.2012, dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky 15.10.2022, spôsob

splácania úveru: prevod z bankového účtu, číslo bankového účtu na úhradu XXXXXXXXX/XXXX, VS XXXXXXXXXX.

1.2.7 Žalovaný dňa 4.10.2012 vyplatil žalobcovi 1/ finančné prostriedky vo výške 20.000 eur titulom poskytnutia úveru číslo 42641304469003.

1.2.8 Žalobcovia celkovo žalovanému na úver uhradili ku dňu 11.12.2019 sumu 22.936,28 eur.

1.2.9 Podľa potvrdení o vklade v hotovosti žalobcovia uhradili pod VS XXXXXXXXXX dňa 4.8.2018 sumu 200 eur, dňa 13.8.2018 sumu 500 eur, dňa 3.10.2018 sumu 300 eur, dňa 9.10.2018 sumu 85 eur, dňa 18.10.2018 sumu 150 eur, dňa 16.5.2019 sumu 301 eur, dňa 24.7.2019 sumu 301 eur, dňa 27.7.2019 sumu 41 eur.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok toho na úkor koho bolo získané bezdôvodné obohatenie na jeho vydanie voči tomu, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a to prijatím plnenia z čiastočne neplateného právneho úkonu podľa § 451 ods. 1 a ods. 2, § 456 veta prvá, § 52 ods. 1 až ods. 4 O.z. (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov), podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. g), h), a i), § 9 ods. 1 písm. f) a j), § 19 ods. 1 a ods. 2, ZoSÚ2010 (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy), nárok spotrebiteľa proti porušiteľovi jeho práv stanovených zákonom na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 ZoOS2007 (zákon číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov) a napokon aj nárok na určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu podľa § 137 písm. d) C.s.p.(zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov), § 11 ods. 4 ZoSÚ2010 a dospel k záveru že nárok žalobcov na vydanie im bezdôvodného obohatenia sa voči žalovanému je dôvodný len čo do rozsahu z sumy 2.936,28 eur, v ktorej časti žalobe žalobcov vyhovel, čo však neplatilo o ostatných nárokoch uplatnených žalobcami v tomto konaní, v ktorej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.4 Na odôvodnenie svojho rozhodnutia vo vzťahu k vyhovujúcej časti rozsudku (časti, ktorá bola napadnutá odvolaním žalovaného) uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané a súčasne medzi stranami nebolo sporné, že medzi právnym predchodcom žalovaného (CETELEM SLOVENSKO a.s., ktorá zanikla v dôsledku zlúčenia so žalobcom) ako veriteľom a žalobcami 1/ a 2/ ako dlžníkmi bola dňa 12.9.2012 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalobcom poskytnutý účelový spotrebiteľský úver vo výške 20.000 eur, ktorý sa zaviazali splácať v 120 mesačných splátkach vo výške 301,14 eura (vrátane poistenia). V danom prípade je nepochybné, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, jednak s ohľadom na povahu zmluvných strán, keďže právny predchodca žalovaného pri uzatváraní a plnení zmluvy konal a žalobcovia nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a jednak s ohľadom na skutočnosť, že pre spotrebiteľa sú vopred pripravené podmienky zmluvy a nie je vytvorený priestor na dojednanie jej obsahu alebo zmeny obsahu pred uzatvorením. Na takto založený právny vzťah strán sporu je preto potrebné aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, a to najmä ustanovenia Občianskeho zákonníka § 52 a nasl. o spotrebiteľských zmluvách, ako i osobitné predpisy, a to najmä Zákon o ochrane spotrebiteľa a Zákon o spotrebiteľských úveroch. Je nepochybné, že v danom prípade sa jedná súčasne o spotrebiteľský úver upravený zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z.. Súd preto pristúpil ku skúmaniu predmetnej zmluvy z pohľadu dodržania podstatných náležitostí zmluvy uvedených v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy. Skutočnosť, že zmluva neobsahuje niektoré náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. nespôsobuje jej neplatnosť, ale v prípade, ak absentujú náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), resp. v zmluve je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

1.5 Preskúmaním obsahu zmluvy súd zistil, že táto neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f)), obsahuje nesprávne údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. j)). V zmluve nepochybne absentuje termín konečnej úveru (§ 9 ods. 2 písm. f)), keďže zmluva odkazuje na dátum poslednej mesačnej splátky, ktorý mal byť klientovi oznámený písomne po poskytnutí úveru. V tejto súvislosti má súd za to, že ak v samotnej Zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, túto zákonnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemožno považovať za splnenú. Na uvedenom závere nič nemení ani nadväzujúce oznámenie veriteľa dlžníkovi zo dňa 5.10.2012, ktoré nemožno považovať za

odstránenie prípadných nedostatkov obsahu zmluvy. Vo vzťahu k náležitosti zmluvy o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/ je potrebné, aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, aplikovať eurokonformný výklad. Súd je však toho názoru, že len z údajov o počte splátok nevie priemerný spotrebiteľ presne určiť termín konečnej splatnosti úveru. K tomuto je potrebné poukázať aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, kde je skonštatované, že čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva uvádzala konkrétny dátum (termín konečnej splatnosti úveru), pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi identifikovať dátum takejto splátky. Z predloženej zmluvy termín konečnej splatnosti úveru nie je možné určiť, nakoľko z nej žiadnym spôsobom nevyplýva ani dátum poskytnutia úveru. Treba preto uzavrieť, že v čase kedy žalobcovia zmluvu podpisovali nemali vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru v zmluve o úvere je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný.

1.6 Je zrejmé, že právny predchodca žalovaného do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom (34.419,60 eura) nezahrnul platby poisťného. Zo Zmluvy pritom nevyplýva možnosť žalobcov poistenie odmietnuť, nakoľko časť 3. bod 1. Zmluvy umožňuje dlžníkovi zvoliť si len rozsah poistenia (A/ základný súbor poistenia; B/ Štandardný súbor poistenia; C/ Rozšírený súbor poistenia; D/ Súbor poistenia Senior). Avšak aj v opačnom prípade, t.j. keby zo Zmluvy jednoznačne vyplývala možnosť poistenie odmietnuť, je nepochybné, že doplnkové služby - v danom prípade poistenie, boli už v samotnej zmluve zahrnuté do pravidelných mesačných splátok (301,14 eura), preto výpočet celkovej sumy k zaplateniu vyznieva zavádzajúco. Ak by aj súd akceptoval tvrdenia žalovaného, že poistenie nebolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru a z tohto dôvodu nebolo možné poistenie (poistné) započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré sú relevantné pre výpočet RPMN - ročnej percentuálnej miery nákladov, tak je potrebné poukázať na znenie § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého sa ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 a znenie ust. § 9 ods. 2 písm. j), ktoré okrem uvedenia RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, požaduje aj uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto RPMN (veta za bodkočiarkou). Je preto otázne z akých predpokladov žalobca pri výpočte RPMN vychádzal, keď vzorec na výpočet RPMN uvedený v prílohe 2 zákona požaduje aj uvedenie výšky splátky. Ak teda právny predchodca žalovaného pri výpočte RPMN vychádzal z inej výšky splátky (bez poistenia) potom treba uzavrieť, že náliežitosť zákona podľa § 9 ods. 2 písm. j) nebola v zmluve naplnená v časti pokiaľ ide o uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN.

1.7 Z týchto dôvodov úver poskytnutý žalobcom vzhľadom na absenciu údajov o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f)) a nesprávne uvedené údaje - predpoklady výpočtu RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j)), treba považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z., nakoľko ide o neuvedenie, resp. nesprávne uvedenie takých údajov v zmluve, ktorých neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Pritom súd poukazuje na skutočnosť, že pre záver súdu, že predmetný úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov je postačujúce, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórných) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. predpísaných v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z..

1.8 S poukazom na vyššie uvedený právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa súd už ďalej nezaoberal ostatnými žalobcami namietanými absentujúcimi náliežitosťami, a taktiež ani ďalšími námietkami strán, nakoľko by to bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti súdneho konania a vzhľadom na predmet konania (vydanie bezdôvodného obohatenia) aj bez právneho významu. Právny následok ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. znamená v podstate čiastočnú neplatnosť zmluvy úvere v časti úrokov a poplatkov, takže veriteľ na ne nemá nárok (porov. v tomto smere napr. uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 238/2017). Žalovaný ako veriteľ mal nárok len na vyplatenie sumy reálne poskytnutého úveru 20.000 eur.

1.9 Podľa zisteného skutkového stavu žalovaný vyplatil žalobcom na základe zmluvy sumu 20.000 eur, no žalobcovia mu zaplatili 22.936,38 eura. Žalobcovia síce tvrdili, že žalovanému uhradili viac, a to sumu 24.693,48 eura, avšak tieto svoje tvrdenia ničím nepreukázali. Žalobkyňou 2/ predložené potvrdenia o vkladoch v hotovosti boli všetky zahrnuté v prehľade splácania úveru predloženom žalovaným.

Žalobcami vypracovaný „výkaz o úhrade za poskytnuté prostriedky“ je navyše celkom zjavne v rozpore s nimi predloženými potvrdeniami o vkladoch v hotovosti, keď z týchto vyplývajú odlišné sumy aj dátumy úhrady splátok. Keďže žalobcovia neunesli dôkazné bremeno svojich tvrdení, že uhradili žalovanému viac ako sumu 22.936,38 eura, súd vychádzal práve z tejto sumy, ktorá bola v konaní preukázaná listinnými dôkazmi predloženým žalovaným (prehľadom splácania a potvrdením o prijatých splátkach). Sumy prijaté žalovaným nad rámec 20.000 eur (t.j. 2.936,38 eura) boli zo strany žalobcov plnením z (čiastočne) neplatného právneho úkonu, teda bezdôvodným obohatením žalovaného v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

1.10 O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania nárok (výrok III). Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd vychádzal z toho, že žalobcovia si pôvodne podanou žalobou uplatnili 4 nároky, a to 1. určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, 2. vydanie bezdôvodného obohatenia 4.693,48 eura, 3. určenie neprijateľných zmluvných podmienok, 4. zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 1.000 eur. Žaloba bola v časti určenia neprijateľných zmluvných podmienok (3.) odmietnutá, preto v tejto časti nemá žiadna zo strán právo na náhradu trov konania. V časti o vydanie bezdôvodného obohatenia (2.) boli žalobcovia i žalovaný úspešní cca. v 1. Žalovaný mal v konaní úspech v časti o zaplatenie finančného zadosťučinenia 1.000 eur (4.), nakoľko žaloba bola tejto časti zamietnutá. Žalobcovia mali v konaní úspech pokiaľ ide o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (1.), a to i napriek tomu, že súd o tomto petite vo výroku nerozhodol, nakoľko túto otázku si súd musel vyriešiť ako predbežnú. V dôsledku uvedeného nemožno považovať na účely konečného rozhodnutia o náhrade trov konania tento postup súdu za neúspech žalobcov, nakoľko posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru naďalej zostalo predmetom sporu a vyhovenie žalobe o peňažné plnenie (úspech v spore) bolo práve dôsledkom úspechu žalobcov pri posúdení úveru ako bezúročného. V rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1236/07 bolo vyjadrené, že hlavnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o trovách konania, je zásada úspechu vo veci. Ústavný súd judikoval, že pomerovať úspech a neúspech vo veci nemožno len tým, ako bolo o konkrétnom návrhu rozhodnuté, ale ich treba posudzovať v širších súvislostiach. V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 1/04 Ústavný súd Českej republiky zdôraznil, že rozhodovanie o trovách konania nesmie byť len mechanickým posudzovaním výsledkov sporu bez komplexného zhodnotenia rozhodnutia v merite veci. Rozhodnutie o trovách konania má byť zrejým a logickým ukončením celého súdneho konania. (porov. rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/118/2018-182 zo dňa 29.5.2019). Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobcovia i žalovaný mali v konaní čiastočný úspech, a preto súd v súlade s ust. § 255 ods. 2 C.s.p. žalobcom ani žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

2.1 Rozsudok vo výroku I. a III. napadol riadnym a včasným odvolaním žalovaný s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby aj vo vyhovujúcej časti a priznaním žalovanému plnej náhrady trov konania, prípadne s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, vniac súd prvej inštancie, že vec nesprávne právne posúdil, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon, že svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 365 ods. 1 písm. h), písm. f) a písm. b) C.s.p.).

2.2 Na odôvodnenie svojho odvolania uviedol, že v úverovej zmluve je uvedený dátum prvej mesačnej splátky a počet mesačných splátok, z ktorých je dátum konečnej splatnosti úveru zrejým. V úverovej zmluve je taktiež uvedené, že termín konečnej splatnosti úveru je dátum poslednej mesačnej splátky úveru, s tým, že konkrétny dátum poslednej mesačnej splátky úveru bude klientovi oznámený písomne po poskytnutí úveru. Zo zákona o spotrebiteľských úveroch pritom nevyplýva, akým spôsobom má byť určený dátum konečnej splatnosti úveru, respektíve, že dátum konečnej splatnosti úveru musí byť uvedený výslovne, napísaním presného dátumu. V tejto súvislosti argumentoval, že obsah úverovej zmluvy nie je možné vnímať izolovane od ostatných skutkových okolností - žalobcovia mali presnú vedomosť o tom, kedy im bol poskytnutý úver, t.j. kedy im boli pripísané peňažné prostriedky na účet. Mali teda presnú informáciu o dátume poskytnutia úveru. Z úverovej zmluvy muselo byť žalobcom jasné a zrozumiteľné, kedy je konečná splatnosť úveru. Táto požiadavka je naplnená tak, že podľa úverovej zmluvy je ním dátum poslednej mesačnej splátky úveru. Oznámenie žalovaného po poskytnutí úveru nebolo pokusom o odstránenie nedostatkov úverovej zmluvy, ale výsledkom dohodnutého ustanovenia v úverovej zmluve. Toto oznámenie bolo žalobcom zasielané preto, lebo na tom sa zmluvné strany dohodli v úverovej zmluve, pričom táto dohoda pramení zo snahy o lepšiu informovanosť žalobcov ako

spotrebiteľov, ktorí však aj bez tohto oznámenia majú informáciu o dátume poskytnutia spotrebiteľského úveru, keďže sú jeho príjemcami.

2.3 Neobstojí ani záver súdu prvej inštancie, že "právny predchodca žalovaného do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom (34.419,60 eur) nezahrnul platby poistného", nakoľko nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Z časti 3. ods. 1. bod 1.2 druhej vety úverovej zmluvy vyplýva, že dlžník berie na vedomie, že poplatok za poistenie uvedený v základných podmienkach je vyjadrený percentom z mesačnej splátky úveru a je zahrnutý do výšky mesačnej splátky. Údaj o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom je v úverovej zmluve uvedený striktne podľa definície zakotvenej v ZoSÚ2010. Do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom patria aj náklady za poistné jedine v prípade, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poistnom, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Inak sa hodnota poistného nezapočítava do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V prejednávanej veci poistenie nebolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, z toho dôvodu nie je možné poistenie započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré sú relevantné pre výpočet RPMN. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na to, že v úverovej zmluve je výška mesačnej splátky uvedená spolu s poistným vo výške 4,99% z mesačnej splátky (t.j. vo výške 301,14 eur). Výška mesačnej splátky bez poistného tak predstavuje 286,83 eur a preto celková čiastka k zaplateniu je vypočítaná správne vo výške 34.419,60 eur (120 x 286,83 eur). V časti 1. ods. 1. bod 1.1 úverovej zmluvy sú zároveň uvedené aj všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov v súlade s prílohou číslo 2 k ZoSÚ2010 (pričom bola použitá mesačná splátka bez poistenia).

2.4 Úverová zmluva obsahuje zákonné náležitosti a preto nie je možné prijať záver, že úver poskytnutý na jej základe je bezúročný a bez poplatkov a že žalobcom vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

2.5 Súd prvej inštancie nesprávne rozhodol aj o trovách konania, keď nesprávne ustálil rozsah, v ktorom boli strany v spore úspešné. Žalobcovia si voči žalovanému uplatnili ako 1. nárok na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako 2. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vo výške 4.963,48 eur, ako 3. nárok na určenie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere a napokon ako 4. nárok na finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 eur. Z výroku rozsudku súdu prvej inštancie potom vyplýva, že žalobcovia mali v spore čiastočný úspech v časti 2. nároku a to v rozsahu 2.963,28 eur s tým, že v zostávajúcej časti súd nárok žalobcom nepriznal. Žalobcovia teda mali úspech v rozsahu 63%, pričom neúspech v rozsahu 37%, teda ich čistý úspech predstavoval 26%. Žalovaný mal v predmetnom spore 75% úspech (v 1., 3. a 4. uplatnenom nároku) a 25% neúspech o 2. nároku, z čoho matematicky vyplýva, že žalobcovia majú nahradiť žalovanému trovy vo výške 75% a žalovaný má žalobcom nahradiť trovy vo výške 25% (pokiaľ ide o nároky 1, 3 a 4) a vo výške 26%, pokiaľ ide o 2. nárok. v zmysle vyššie uvedeného potom žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v rozsahu 50% pokiaľ ide o 1., 3. a 4. nárok a žalobcovia majú nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 26% pokiaľ ide o 2. nárok.

2.6 Skutočnosť, že súd prvej inštancie skúmal otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru ako predbežnú v rámci rozhodovania o 2. nároku, nemá vplyv na žalobcami vymedzený žalobný petit, ktorý je vymedzený osobitne v 1. nároku ako určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a v bode v 2. ako zaplatenie sumy 4.693,48 eur.

2.7 Pokiaľ ide o 3. nárok, žalovaný poukazuje na to, že na výzvu súdu sa vyjadroval aj k tomuto nároku (vyjadreniami z 18.12.2019 a 31.3.2020), pričom až následne dňa 28.5.2020 súd takýto nárok odmietol. Pokiaľ sa súd s týmto nevysporiadal, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, zmatečné a nezrozumiteľné a porušuje právo žalovaného na spravodlivý súdny proces.

3. Žalobcovia vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného navrhli rozsudok v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdiť a priznať im náhradu trov odvolacieho konania, stotožniac sa so závermi súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti a to najmä predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, ako ani dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V tejto súvislosti ďalej dôvodili, že ak by sa akýkoľvek právny úkon neviazal na konkrétny deň, mesiac a rok, došlo by k porušeniu právnej istoty občanov Slovenskej republiky. Na spoľahlivé zistenie určenia termínu právneho úkonu je bezosporu

potrebné uviesť deň, mesiac a rok vykonania právneho úkonu. Úverová zmluva taktiež neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny - úrokov a iných poplatkov a preto je úver na základe tejto zmluvy poskytnutý žalobcom potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Predmetné náležitosti úverovej zmluvy v čase jej uzatvárania vyžadoval platný právny poriadok Slovenskej republiky a pokiaľ súd na takýto zákon prihliadol konal správne.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení sa k vyjadreniu žalobcov k odvolaniu zotrval na svojich doterajších vyjadreniach, ako aj odvolacích dôvodoch a ďalej argumentoval, že pokiaľ žalobcovia argumentujú potrebou viazania akéhokoľvek právneho úkonu na "konkrétny deň, mesiac a rok", v opačnom prípade by podľa nich došlo "k porušeniu právnej istoty občanov Slovenskej republiky", avšak zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť veriteľa uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere termín konečnej splatnosti úveru a ako presný dátum (deň, mesiac a rok), postačuje, ak zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je spotrebiteľovi zrejmé, kedy je konečná splatnosť úveru. Ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedené, že dátumom konečnej splatnosti úveru je dátum poslednej mesačnej splátky úveru, pričom zo všetkých zákonných ustanovení a skutkových okolností je spotrebiteľovi známy dátum prvej mesačnej splátky a počet mesačných splátok, je naplnená požiadavka uvedenia v zmluve dátumu konečnej splatnosti úveru.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/, a h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolacie námietky vznesené žalovaným nie sú dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdiť.

6.1 Predmetom konania je žaloba o I. určenie, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb zo dňa 12.9.2012 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov; II. uloženia povinnosti žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie žalobcom zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb zo dňa 12.9.2012 v sume vo výške 4.693,48 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; III. určenie, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere a Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb zo dňa 12.9.2012 uzatvorená medzi žalobcami a žalovaným obsahuje neprijateľné podmienky obsiahnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere a to: Dohoda o zrážkach zo mzdy, Poistenie schopnosti platiť úver, Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ak klient nespláca riadne a včas, ak poskytol nepravdivé údaje, alebo ak na majetok klienta alebo manželky začaté exekučné konanie, Oprávnenie veriteľa jednostranne meniť výšku poplatkov stanoveným sadzovníkom poplatkov, Rozhodcovská doložka; a IV. uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcom finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 eur. Súd žalobu v časti petitu III. uznesením č.k. 18Csp/166/2019-104 zo dňa 4.8.2020, právoplatným dňa 18.9.2020, odmietol.

6.2 Predmetom odvolacieho konania je posúdiť opodstatnenosť námietok odvolateľa a to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a to najmä nesprávne aplikoval § 9 ods. 2 písm. f) a písm. j) ZoSÚ2010 následkom čoho dospel k nesprávnemu záveru, že úver poskytnutý žalovaným žalobcom je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že v úverovej zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru a dobe trvania úverovej zmluvy ako podstatnej náležitosti úverovej zmluvy a že úverová zmluva neobsahuje uvedenie všetkých predpokladov, použitých na výpočet RPMN, respektíve, že právny predchodca žalovaného do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom (34.419,60 eur) nezahrnul platby poistného, hoci tak urobiť mal, čo malo za následok jeho nesprávne rozhodnutie vo výroku I. keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 2.936,28 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a napokon že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania vo výroku III. nesprávne vyhodnotil pomer úspechu sporových strán v konaní, v dôsledku čoho nesprávne rozhodol o trovách konania, keď podľa výsledkov konania mal priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania voči

žalobcom v rozsahu 50% pokiaľ ide o 1., 3. a 4. nárok uplatnený v žalobe a žalobcom mal priznať nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 26% pokiaľ ide o 2. nárok uplatnený v žalobe. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol (výrok II.) zostalo odvolaním nenapadnuté a preto nebolo ani predmetom prieskumu odvolacím súdom.

7. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

8. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalovaného s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

9. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci súdom v prvej inštancie odvolací súd uvádza, že právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval § 9 ods. 2 písm. f) a j) ZoSÚ2010 a následne nesprávne aplikoval § 11 ods. 1 ZoSÚ2010. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že tento interpretoval § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ2010 tak, že náležitosť spotrebiteľskej úverovej zmluvy - termín konečnej splatnosti úveru nie je splnená, ak úverová zmluva odkazuje len na dátum poslednej mesačnej splátky, ktorý mal byť spotrebiteľovi oznámený písomne po poskytnutí úveru, nakoľko (rešpektujúc názoru Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 konštatujúceho, že článok 10 ods. 2 písm. h) smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva uvádzala konkrétny dátum (termín konečnej splatnosti úveru, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi identifikovať dátum takejto splátky) len z údajov o počte splátok, nevie priemerný spotrebiteľ presne určiť termín konečnej splatnosti úveru, pričom jeho určenie je pri uzatváraní spotrebiteľskej úverovej zmluvy nevyhnutné. Odvolací súd sa s takýmto názorom stotožňuje. Za správny považuje odvolací súd potom aj záver súdu prvej inštancie, že so žalobcami predloženej úverovej zmluvy termín konečnej splatnosti úveru nie je možné určiť, nakoľko z nej žiadnym spôsobom nevyplýva ani dátum poskytnutia úveru nehovoriac o tom, že úverová zmluva vymedzuje termín konečnej splatnosti úveru nielen dátumom poslednej mesačnej splátky úveru (ako to namieťa žalovaný) ale zakladá veriteľovi aj oprávnenie jednostranne určiť / oznámiť spotrebiteľovi konkrétny dátum poslednej mesačnej splátky úveru písomne po poskytnutí úveru s tým, že takto veriteľom určený dátum splatnosti poslednej splátky, je dátumom konečnej splatnosti úveru. V časti 1. ods. 1. bod 1.1 je totiž termín konečnej splatnosti úveru vymedzený tak, že je ním dátum poslednej mesačnej splátky úveru s tým, že konkrétny dátum poslednej mesačnej splátky úveru bude klientovi oznámený písomne po poskytnutí úveru. Súd prvej inštancie potom správne uzavrel, že v čase uzatvárania zmluvy, zo znenia samotnej úverovej zmluvy pripravenej veriteľom spotrebiteľ nemohol mať vedomosť o termíne konečnej splatnosti úveru a podmienky zmluvy v čase jej uzatvárania ani neumožňovali spotrebiteľovi identifikovať dátum splatnosti takejto splátky. Neobstojí potom námietka žalovaného o nesprávnej interpretácii § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ2010 súdom prvej inštancie ako ani o nesprávnosti jeho záveru o absencii tejto náležitosti v úverovej zmluve a v konečnom dôsledku aj nesprávnosti záveru o potrebe hľadieť na úver ako bezúročný a bez poplatkov (teda nesprávnosti aplikácie § 11 ods. 1 ZoSÚ2010) a na preplatok istiny úveru žalobcami žalovanému, ako na plnenie bez právneho dôvodu, získaného žalovaným na úkor žalobcov, plnením z čiastočne neplatného právneho úkonu v zmysle § 451 ods. 2 O.z.

10. Pokiaľ ide o interpretáciu § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010 súd prvej inštancie predmetné ustanovenie interpretoval tak, že sa vyžaduje, že v úverovej zmluve musia byť presne, jednoznačne a určito uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Aj s týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje. Za správny považuje následne aj záver súdu prvej inštancie, že sporná

úverová zmluva neobsahuje presne, jednoznačne a určito uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, nakoľko z nej nie je možné sa jednoznačne dozvedieť v akej konkrétnej výške bola zmluvnými stranami dohodnutá splátka úveru bez poistenia, ako ani to, že pri výpočte RPMN veriteľom bol použitý práve údaj o výške splátky úveru bez poistenia. Zo základných podmienok zmluvy vymedzených v bode 1. vyplýva len to, že poplatok za poistenie je 4,99%, výška mesačnej splátky je 301,14 eur a RPMN je 12,67%. Údaj o výške mesačnej splátky bez poistenia, ako aj informácia spotrebiteľovi, že práve tento údaj bol použitý pri výpočte RPMN v zmluve absentuje. Z takto spotrebiteľovi veriteľom účelovo neprehľadne poskytnutých informácií o základných podmienkach spotrebiteľského úveru tento (spotrebiteľ) pri uzatváraní úverovej zmluvy mohol opodstatnene predpokladať, že RPMN vo výške 12,67% deklarovaná veriteľom zahŕňa aj poplatky za poistenie, čo však v konečnom dôsledku nebola pravda. V takomto nesprávnom závere spotrebiteľa o predstieranej „výhodnosti úveru“ utvrdzoval aj údaj: celková čiastka k zaplaceniu 34.419,60 eur, ktorá však nezahŕňala poplatky za poistenie, pričom však z úverovej zmluvy nebolo možné bez matematického výpočtu zistiť, že spolu s poplatkami za poistenie spotrebiteľ musí zaplatiť veriteľovi sumu 36.136,80 eur ($301,14 \times 120 = 36.136,80$). Aj v tomto prípade potom neobstojí námietka žalovaného o nesprávnej interpretácii § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ2010 súdom prvej inštancie ako ani o nesprávnosti jeho záveru o absencii tejto náležitosti úverovej zmluvy a v konečnom dôsledku aj nesprávnosti záveru o potrebe hľadiť na úver ako bezúročný a bez poplatkov a na preplatok istiny úveru žalobcami žalovanému, ako na plnenie bez právneho dôvodu, získaného žalovaným na úkor žalobcov, plnením z čiastočne neplatného právneho úkonu v zmysle § 451 ods. 2 O.z.

11. Z dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobcom na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola vyplatená suma 20.000 eur a že žalobcovia veriteľovi titulom plnenia záväzkov z úverovej zmluvy vrátili sumu 22.936,38 eur. Pokiaľ súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 2.936,28 eur titulom vydania im bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobcov, rozhodol vecne správne. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku I. postupom podľa § 387 ods.1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

12.1 Pokiaľ ide o námietku nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania z dôvodu nesprávnosti určenia pomeru úspechu strán v spore odvolací súd uvádza:

Podľa ustálenej súdnej praxe, ak strana sporu v jednej žalobe uplatní niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (§ 255 ods. 2 C.s.p.). Pomerné rozdelenie trov je jednak odrazom reálneho výsledku sporu a jednak predstavuje prevenciu, aby strany nežalovali viac, ako im podľa hmotného práva patrí. Ak by úspech strán v spore bol rovnaký (50% ku 50%), náhrada sa neprizná nikomu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia aj žalovaný mali v konaní čiastočný úspech a preto bolo dôvodným žalobcom ani žalovanému náhradu trov konania nepriznať. S takýmto záverom súd prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje len sčasti.

12.2 Podľa výsledku odvolacieho konania žalobcovia aj žalovaný mali napokon v prvoinštančnom konaní úspech len čiastočný, ako to správne uzavrel súd prvej inštancie. Avšak žalobcovia z celkom štyroch uplatnených nárokov mali v nároku o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy úspech 23,75% z celku (95% z 25%) - súd totiž vyhovel žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia a ak zamietol spoločne prejednanú žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru len pre jej nadbytočnosť, avšak zo záveru o bezúročnosti úveru vychádzal, neúspech žalobcov bolo potrebné posúdiť len ako neúspech v nepatrnej časti, teda vo výške 5% (tu pozri aj rozhodnutie NS ČR 21Cdo 3918/2015), v nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia úspech v rozsahu 15,64% z celku (uplatnené 4.693,48 eur, priznané 2.936,28 eur, t.j. úspech 62,56% z 25%), v nároku o určenie, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky neúspech v rozsahu 25% ($100 : 4 = 25$) - žaloba bola v tejto časti súdom odmietnutá potom, čo sa k nej žalovaný opakovane vyjadril a napokon v nároku o finančné zadosťučinenie mali žalobcovia neúspech v rozsahu 25% ($100 : 4 = 25$) - žaloba bola v tejto časti zamietnutá v celom rozsahu. Ich celkový úspech bol 39,39% ($23,75\% + 15,64\%$) a neúspech 60,61%, u žalovaného potom opačne. Pomerný úspech úspešnejšieho žalovaného tak predstavuje 21,22% ($60,61 - 39,39$), v ktorom rozsahu žalovanému vznikol nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

12.3 Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v časti rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania (vo výroku III.) postupom podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu 21,22% trov prvoinštančného konania.

13. S ostatnými námietkami žalovaného sa odvolací súd ako nepodstatnými pre rozhodnutie vo veci nezaoberal, nakoľko podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

14.1 Strany mali v odvolacom konaní úspech len čiastočný (§ 255 ods. 2 C.s.p.) s tým, že žalobcovia mali úspech v nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia 50% z celku (100 : 2 = 50%) - odvolacie námietky žalovaného voči výroku I. rozsudku boli nedôvodné a v nároku na náhradu trov konania 39,39% z celku (žalovaný si uplatnil nárok na 100% trov a priznaný mu bol nárok na 21,22% trov konania, t.j. úspech žalobcov 78,78% z 50%) ich celkový úspech bol 89,39% (50% + 39,39%) a neúspech 10,61% a u žalovaného opačne. Pomerný úspech úspešnejších žalobcov v odvolacom konaní tak predstavuje 78,78% (89,39 - 10,61) v ktorom rozsahu im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14.2 O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

14.3 O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

15. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).